

CSENTE VALÉRIA

A szerelemért bűnhődni kell?

Az éj bűne leplezetlen,
mint karod, mikor átfonja
testem – Sóhaj hasít a csendbe!

Mert e bűn szép, önkényes.
A holdfény felettünk oly fényes,
hogy elvakítja bűnünk,
s az éj leple alatt – tovább szeretkezünk!
Szerethetünk! – Tovább bűnhődhetünk!

Eljön a hajnal, s bennünk
– mint tűz körül egy víg dal –
a boldogság dala száguldhat
tova! Mert szeretünk, és szerethetünk,
ezt ne feledd: bűnből születtünk!
S míg szeretünk, nem halunk meg,
a szerelemben örök az életünk!
Ne feledd soha, csak így élhetünk,
csak így szerethetünk.

Csalódás

Volt egy dal – tábortűz mellett hallottam.
A sötét éjben egy srácnak szerelmet vallottam.
Ő is azt mondta, hogy szeret, nélkülem ő árva,
csak azt nem tudtam, hogy otthon a felesége várja –
A tábornak vége, a tűz helyén hamu van.
Szívemben mély seb, bennem csak gyanú van.
Ne higgy a szónak, minden szó méreg, szívedben úgymint
csak mély sebet éget.

Tüzes Álom

A lángról álmodom,
hogy tűz vegyen körül,
hogy azt tedd velem,
minek testünk örül.

Vad tűzben égek.
Örülve az éjnek –
Sóhaj száll tova,
s mily vad remények,
melyek beteljesülnek:
ez a boldogság ostroma!

Ha túl forró a szerelem,
Ellobban, elég –
Elégeti testem, de nekem sose
Elég!
Vigyázz e tűzzel, mert
– mily szép a lángja! –
szíved és tested a mennyországba
rántja! Fölránt! S elalszik.
És te zuhanni kezdel –
lenézel a porba.
– Ó, mi történt e testtel?

Meggyalázva hever
a boldogság porába',
fömládoztad némán,
jövőjét nem látva!

Túl kés, és keserű
ez az ébredés!
A lány az szép volt,
az élmény túl kevés!